Магаренцето Имел

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

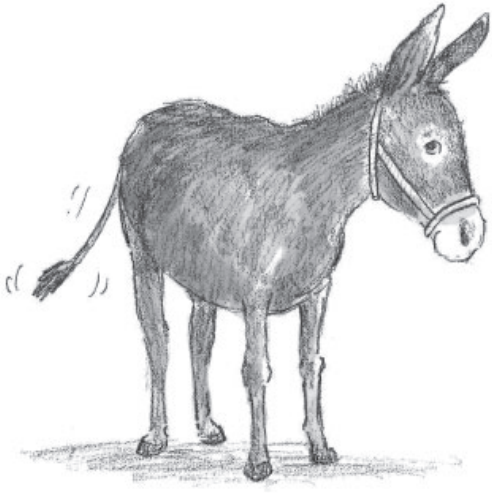

Издателство „Фют“

На моите прекрасни редакторки
Кърсти и Фиона,
Хелън Питърс

На Хан,
Ели Сноудън

A Donkey Called Mistletoe
First published in the UK in 2020 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2020
Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2020

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified as the author and illustrator respectively of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise) without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Магаренце на име Имел
© Издателство „Фют“, 2022
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Юлия Спиридонова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-873-9

ГЛАВА ПЪРВА

Задната част на магарето

Жасмин и най-добрият ѝ приятел Том бяха в кухнята на Фермата на дъбовете, когато малкото ѝ братче Ману връхлетя вътре и хвърли якето и раницата си на пода.

– Познайте какво! – възкликна Ману, ухилен до уши.

– Какво? – Жасмин вдигна поглед от дъската за рязане.

Тя режеше моркови за Точка, нейното еленче. Точка имаше само три крака. Трудно щеше да оцелее в гората,

затова живееше в овощната градина и там се чувстваше прекрасно.

– Къде е татко? – заподскача нетърпеливо Ману. – Искам да съобщя новината на цялото семейство.

– В кабинета си е – отвърна Жасмин.

Татко на Жасмин и Ману беше фермер. През повечето време работеше навън, но имаше и кабинет в къщата, където се занимаваше с бумащината, която се събираше покрай ръководенето на една ферма.

– Супер, отивам да го доведа – Ману изхвърча от кухнята, а на вратата се показа Надя, майката на Жасмин, и окачи ключовете от колата си. Надя беше ветеринарен лекар. Дежурството ѝ в клиниката бе приключило и тя бе докарала у дома Ману след тренировката му по футбол.

– Здравейте, вие двамата – усмихна

се Надя. – Днес е петък и съм сигурна, че сте много доволни от това.

– Така е – усмихна се Жасмин. – Решили сме да прекараме съботата и неделята с Точка и Трюфелка. Ще се опитаме малко да ги развеселим.

Трюфелка беше прасето на Жасмин и живееше заедно с Точка в овощната градина.

– Как са те? Имаш ли представа дали се чувстват по-добре днес? – попита мама.

– Не са по-добре – унило отвърна Жасмин. – Все така продължават да лежат през цялото време и почти нищо не ядат.

До миналата седмица в градината живееше и Къпинка, старата шпаньолка на татко. През последните седмици кучето съвсем отпадна и миналия понеделник бе издъхнало в съня си.

– Къпинка беше вече доста стара, шпаньолите не живеят дълго – опита се да я утеши мама. – Но пък имаше такъв хубав живот. Когато вече не можеше да тича с татко ти по ливадите, си правеше компания с Трюфелка и Точка.

Жасмин обаче бе неутешима. Смъртта на Къпинка много я натъжи, а сега се притесняваше и за Трюфелка, и за Точка. Преди, когато отиваше в градината, двете се втурваха към нея. Трюфелка щастливо грухтеше и се катурваше на една страна, за да може Жасмин да я почеше по коремчето, а Точка ближеше ръцете ѝ и припкаше наоколо.

Но откакто Къпинка умря, двете животни по цял ден лежаха умърлушени в тревата. Зурлата на Трюфелка не се вдигаше от земята, а Точка се бе свила на кравайче. Когато

Жасмин влизаше в градината, дори не я поглеждаха. Най-притеснителното беше, че не показваха никакъв интерес към храната.

– Даваме им моркови и грозде – каза Том. – Опитахме даже с ябълки, но нищо не стана.

В кухнята влезе Ману, задърпал татко си за ръката.

– Е, добре, кажи каква е тази изключително важна новина? – засмя се мама.

– Днес ни раздадоха ролите в

коледната пиеса – тържествено обяви Ману. – И познайте ние с Бен какво ще играем!

– Пастири? – предположи мама.

– Не позна! – намуси се Ману.

– Влъхви? – опита се и татко.

– Влъхви? Тези двамата? – изсумтя Жасмин. – Как ли пък не!

– Ангели? – ококори се мама, а останалите избухнаха в смях.

– Овце – включи се и Том.

– Топло! – усмихна се доволно Ману.

– Крави? – продължи Том. – Прасета?

– Няма начин! Не са достатъчно умни за прасета – намеси се Жасмин.

Ману подскачаше от нетърпение да сподели новината и накрая не издържа.

– Ще играем магарето! – извика тържествуващо той.

Татко за малко да се задави от смях.

– Ами да, съвсем логично.

– Госпожа Коуън ще ни даде истински магарешки костюм – въодушевено продължи Ману. – Бен ще бъде предните крака и главата, а аз – задната част на магарето.

– Това представление задължително трябва да бъде заснето – заяви татко. – Трябва да си осигурим места на първия ред.

– Първото представление ще бъде в дома за възрастни хора, а след една седмица ще играем и за родителите. След представлението в дома ще има почерпка – похвали се Ману. – Когато с Бен излизаме на сцената, всички трябва да пеят „Малкото магаренце“. Освен Харисън. Той няма да пее, защото не иска да участва в пиесата.

Харисън беше новото момче в класа на Ману. Още щом той

пристигна, Ману и най-добрият му приятел Бен веднага се сприятелиха с него. Напоследък Жасмин и останалите от семейството по цял ден слушаха само за Харисън. Момченцето обичаше спокойствието и реда, а шумът и бъркотията силно го разстройваха. Е, как тогава Харисън се беше сдружил с брат ѝ, чудеше се Жасмин?

Двамата обаче имаха обща страст. Буболечките бяха събрали момчетата. Сега тримата прекарваха всички междучасия заедно, за да правят къщички за насекоми на училищното игрище.

– Може ли Харисън да ми дойде на гости? – попита Ману. – Той каза, че трябва да сме пълни с буболечки, заради всички животни и този тор наоколо.

– Харисън ми харесва – разсмя

се татко. – Малцина оценяват така високо оборския тор.

– Разбира се, ще се радваме да дойде – отвърна мама.– Ще изпратя съобщение на майка му.

– Нали Ела ще си дойде за пиесата ми? – сети се Ману. – Много искам да ме гледа!

Ела беше голямата сестра на Жасмин и Ману и вече бе студентка в университет.

– Сигурна съм, че ако може, непременно ще дойде – успокои го мама. – Никога не съм си представяла, че синът ми ще бъде магарешка задница. Направо ще се пръсна от гордост.

Глава втора

Среща с Имел

В събота сутринта Том и Жасмин се запътиха към овощната градина с моркови и круши в джобовете. Трюфелка хапна неохотно, а Точка само помириса морковите и отвърна глава.

– Виж как тъжно гледат – въздъхна Жасмин.

– Мина само една седмица – опита се да я ободри Том. – Майка ти каза, че скоро ще се съвземат.

– Ами ако не се съвземат? Ако продължат да гладуват?

– Мислиш ли, че татко ти ще си вземе друго куче? – попита Том.

– Ману иска кученце, но татко му отказа заради Скай – отвърна Жасмин.

Скай беше куче от породата коли, което Жасмин бе намерила и спасила още като мъниче. Скай беше неин, но тъй като бе овчарско куче, прекарваше голяма част от времето сред животните заедно с баща ѝ.

– Мама пък каза, че и без това имаме предостатъчно домашни любимци – оплака се Жасмин.

Освен Трюфелка, Точка и Скай, Жасмин имаше и две котки – Карамел и Мая, зеленоглава патица на име Копчо и овцата Късметче. Копчо живееше с кокошките в стопанския двор, а Късметче – със стадото си, така че не се налагаше да се грижи специално за тях.

Когато децата се прибраха за обяд, татко на Жасмин попита:

– Този следобед имам работа във фермата на господин Хобсън. Искате ли да дойдете с мен?

– А ще може ли да видим магарето му? – оживи се Жасмин.

– Разбира се – засмя се татко ѝ.

– Тогава идваме, нали, Том?

– То се знае – ухили се Том.

Татко беше разказвал на Жасмин за господин Хобсън, който живееше недалеч от Фермата на дъбовете. Господин Хобсън беше доста възрастен и затова татко ходеше да му помага от време на време. Фермерът беше разпродал повечето от животните си, но магарето Имел бе запазил.

Когато пристигнаха във фермата, татко запозна Том и Жасмин с господин Хобсън.

– Имел е много дружелюбно

магаре – каза им фермерът. – Пѐтимен е за внимание! Само не тръгвайте срещу него, ами го приближете отстрани, като му приказвате, за да не го подплашите.

Жасмин и Том оставиха татко ѝ и господин Хобсън да си вършат работата и тръгнаха през двора към поляната, където пасеше Имел. Том му носеше морков, а Жасмин – ябълка.

Децата спряха до дървената порта и потърсиха с поглед магарето.

– Ето го там – посочи Том.

В най-отдалечения край на ливадата, до една дървена барака, стоеше дребно кафяво магаре. То беше протегнало врат през оградата към съседното поле, където подскачаха две козлета, а около тях кудкудякаха няколко кокошки.

– Да вървим! – Жасмин вече прескачаше портата.